

"Mikäli teistä riippuu" (Room.12:18)

Olet varmaan kohdannut matkasi varrella ihmisiä, jotka ovat kaikella tapaa riidanhaluisia vehkeilijöitä. On ikävää, että ajaudumme joskus tilanteisiin, joissa ei ole mitään mahdollisuuksia rauhanomaisiin ratkaisuihin. Raamattu ohjaa kuitenkin uskovia pois riidanhalusta:

Mutta jos teidän sydäntänne hallitsee katkera kateus ja riidanhalu, älkää vastoin totuutta kerskuko kuvitellulla viisauksellanne. Sellainen ei ole ylhäältä tulevaa viisautta, vaan maallista, ihmisistä tulevaa, pahojen henkien viisautta. Sillä siellä, missä kateus ja riidanhalu vallitsevat, on myös hillittömyyttä ja kaikenlaista paha. Mutta ylhäältä tuleva viisaus on puhdasta ja pyhää, ja niin se myös rakentaa rauhaa, se on lempeää ja sopuisaa, täynnä armahtavuutta ja hyviä hedelmiä, se on tasapuolista ja teeskentelemätöntä. Vanhurskauden siemen kylvetään rauhan tekoina, ja se tuottaa hedelmän niille, jotka rauhaa rakentavat. (Jaak.3:14-18)

Löydämme siis sanasta ajatuksia rakkaudesta rauhaan (Sak.8:19), sen etsimisestä, siihen pyrkimisestä (1.Piet.3:11), sen tavoittelumisesta (Hepr.12:14), ja rauhan rakentamisesta (Ps.34:15) ja sen toivottamisesta (Matt.10:12). Lisäksi kehoitetaan; *"Jos on mahdollista ja jos teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien kanssa."* (Room.12:18)

Voisikin sanoa, että riita on puoliksi sovittu jo silloin, kun edes toinen osapuoli rakastaa rauhaa.

Rauha on ominaisuus, joka tulee esiin Jumaluudesta. Se ilmentää hyvää tahtoa, onnellisuutta ja rakkauden ilmapiiriä.

"Jumalan valtakunta ei ole syömistä eikä juomista, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa, jotka Pyhä Henki antaa." (Rm.14:17)

Toisinaan tämä on kovin vierasta täällä ihmisten kesken, (Ps.120:7) mutta joskus saatamme nähdä pienen toivon kipinän siitä, että Herran hyvä tahto vaikuttaa vielä maanpäällä.

Jokaisen uskovon tulisi sisäistä rauhan ajatukset, koska ne ovat lähtöisin Jumalasta. Onhan kirjoitettu: *"Jumala ei ole epäjärjestyksen Jumala, vaan rauhan Jumala."* (1.Kor.14:33)

Kun meille sanotaan; "eläkää rauhassa" niin se myös tarkoittaa sitä käytännössä. Kohdatessamme riidan kylväjän kommentteja, voimme voittaa pahan hyvällä.

"Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä." (Rm.12:21)

Voisimme sanoa jotain myönteistä tai rauhoitella tilannetta. Käytännössä rauhassa eläminen on elämää ilman sotaa. Voit miettiä, miten vastata erilaisiin ärsykkeisiin? Ei ole aina kivaa niellä toisen sanoja ja piikittelyjä, mutta rakentaessasi rauhaa, saatat yllättyä, kuinka nopeasti toisenkin osapuolen vastarinta murtuu. On vain usein niin, että hyvyydellä voitetaan lopulta isokin paha.

Tämän lisäksi voimme uskovaisina turvautua Jumalan muuttavaan voimaan rukouksessa. Juuri siihen meitä kehoitettiin kohdatessamme vihollisia:

"Älkää vastatko pahaan pahalla älkääkään herjaukseen herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa. Siihen teidät on kutsuttukin, jotta perisitte siunauksen. Sillä se, joka tahtoo rakastaa elämää ja haluaa nähdä hyviä päiviä, hillitköön kielensä pahoista sanoista ja huulensa valhetta puhumasta. Kääntyköön hän pois pahasta ja tehköön hyvää, etsiköön rauhaa ja pyrkiköön siihen." (1.Piet.3:9-11)

Edelleen vanha sanonta on paikallaan: *"parempi laiha soppu, kuin lihava riita!"* Yritän itekin oppia läksyä: *"malti on valttia."* Se kun vain on niin, että vihapäissään tekee ja sanoo mitä tyhimpiä asioita. Vain pienen ajan kuluttua huomaa, että olikin parempi hillitä itsensä.

Heittäessä mielestään pois vihan ja kiukun, tilalle astuu välittömästi rauhan ajatukset. Ja se, jos mikä, on juuri sitä, mitä tämä maailma tarvitsee.

"Rauhassa menen levolle ja nukahdan. Sinä, Herra, Sinä yksin olet minun suojani, minä saan elää turvassa." (Ps.4:9)

Muistan tilanteen elämäni varrelta, jolloin väistyin toisen tieltä siitä huolimatta, vaikka olisin ollut silloin itse oikeassa. Oli kysymys hengellisestä työstä ja olin päättänyt, että niissä asioissa ei sovi riidellä. Tilanne rauhoittui kyllä välittömästi, mutta mielessäni paloi tuli ja kaipaus tehdä työtä. Tunsin itseni haavoitetuksi ja lyödyksi, mutta ajan kuluessa huomasin tämän olevan kuitenkin parempi ratkaisu. Jumala kyllä huolehtii oman osansa, kun me vain ojentaudumme uskolle kuuliaisina rauhan rakentamisessa.

Nyt toista kymmentä vuotta sitten tapahtuneesta hetkestä voin nähdä, että Jumala on antanut sen monin verroin takaisin! Ja loppujen lopuksi aikaansaannos olisi ollut siinä kovin vähäistä, jos olisin voimakkaasti pitänyt puoleni ja jäänyt tekemään tahtomaani tehtävää. Jumalalla oli erilaiset suunnitelmat ja on huomattavasti parempi kulkea Hänen viitoittamaa tietään!

Selätessani Raamattua, huomasin samantapaisen ongelman ilmenneen Raamatun päivinäkin:

"Jotkut tosin julistavat Kristusta vain kateudesta ja riidanhalusta, mutta toiset vilpittömin mielin. Nämä toimivat rakkaudesta, koska tietävät, että minun tehtäväni on puolustaa evankeliumia. Nuo toiset taas julistavat Kristusta juonittelunhalusta, epäpuhtain mielin, ja uskovat näin tuottavansa minulle murhetta täällä vankeudessa. Mutta ei sillä väliä! Minä iloitsen siitäkin, kunhan Kristusta vain kaikin tavoin julistetaan, oli tarkoitus vilpittön tai ei." (Fil.1:15-18)

Mutta kaikesta huolimatta, muista, että Jeesus antaa sinulle rauhan! Se on "yli ymmärryksen käyvä," ja se varjelee sinut niin, että pysyt Jumalan omana! (Fil.4:7)

Jeesus sanoo sinulle:

"Rauhan Minä jätän teille: Minun rauhani - sen Minä annan teille. En Minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönk peljätkö." (Joh.14:27)